

Qui conserva el seu cap de nen, conserva el seu cap.

Antonio Porchia

Quan érem petits, sabíem volar. Coneixíem els molts mons que hi ha al món, els molts temps que hi ha en el temps, i en l'infinit llenç de la realitat hi cabien totes les històries. Al llindar del somni demanàvem un altre conte, un viatge més on tot és possible, i la veu de la mare, suau com la carícia d'un pinzell, lliscava dibuixant meravelles, universos lliures de fronteres. Aleshores encara érem savis perquè vivíem la dimensió màgica de l'existència i no ens feien por les veritats del cor.

Després vam perdre les ales. Armats de filtres i cuirasses, de dogmes i bones maneres, enfrontàrem la raó a la imaginació i, des de la miopia de la nostra vanitat, els contes ens semblaren coses de nens. Convençuts que la realitat es reduïa a allò tangible, perdérem la nostra capacitat d'astorament i oblidàrem que en essència els contes són el que ens fa humans. Perquè, a diferència dels altres éssers vius, nosaltres som animals simbòlics. Traduïm a imatges i metàfores els nostres desitjos, somnis, ànsies i inquietuds. Representem, narrem, il·lustrem sense parar.

En la intimitat de la penombra, els amants es conten històries, construeixen paradisos; es murmuren el primer conte, el més fràgil i més antic del món. En els llocs d'oració, els fidels es confien a icones, busquen assossec en faules, mites i paràboles. El passat i el present, particular o col·lectiu, són un cúmul d'històries, d'interpretacions. Cada mirada, cada visió de la realitat es forja en el tresor immaterial de l'imaginari, la fàbrica d'imatges que ens dona identitat i sentit de pertinença. Sense aquests referents simbòlics no sabríem dir-nos, expressar qui som, la nostra relació amb l'alteritat i amb el món. Per això són tan importants els contes, sobretot els de la infantesa, ja que l'ànima adulta s'alimenta, més que de cap altre pa, dels seus viatges infantils.

Algunes persones tenen el rar do de plasmar les joies del nostre imaginari, de materialitzar-les. La Delphine Labedan aconsegueix aquest miracle. Les seves il·lustracions dels nostres contes d'infància ens retornen les ales perdudes, el gaudi del vol lliure, la puresa del riure i del plor. D'una manera indefinible, la poètica de les seves pintures ens transporta de retorn a la unitat; ens restitueix el cap, la màgia de l'instant, la potència dels símbols que ens habiten.

Al marge del soroll mediàtic i el seu bombardeig de representacions seriades, la Delphine navega en si mateixa i crea les seves pròpies imatges. Mirant-les sentim l'impacte de la comunicació. Cadascuna de les seves il·lustracions captura l'essència d'un conte i, com per art d'encantament, tot el conte es desplega davant els nostres ulls. Afloren oblits d'avui, d'ahir, de demà potser, i tot d'una recordem que el temps no té res de lineal. L'urpa de la bruixa que s'abat sobre el Hansel i la Gretel, ¿no és pas la vívida representació de les angoixes que de vegades ens aclaparen? El musell del llop que aguaita la Caputxeta Vermella en aquell bosc lunar, ¿no ens remet potser a la nostra pròpia vulnerabilitat? Els desitjos, les esperances, ¿no viatgen, com en Niels Olgerson, sobre aus silvestres ornades amb cintes de colors?

El pinzell de la Delphine ens murmura un d'aquells regals senzills tan difícils d'agrair. Ens diu que el nen que portem a dins és el nostre gran mestre i que és hora de tornar a escoltar-lo. De tornar a cantar-lo, contar-lo, compartir-lo.

Simone Kuoni